

Ed.
D.

I

"Kisa mín" þ.e. Svarti kisi, hinn síðari

109. 1.

Svo var hinn Kóllud og þessu nafni gegndi hinn ávalt, tryggur og vitra djúid, þeim hér verður minnst með nokkurn vortinu í málþingi dýrauma: "Dýravininum". — N. það hefir hvergi birta.

Þegar við komum hingað á Trahlastrjúg 12. vörð 1921, var hér fyrir svarður Kóttur og fór fráflýgjandi þó vopis með hann niður í Trahla-Kotssund, en Kisa kom ávalt að vorum gæði aftur. Okkur gætt ekki í fyrstu vel að þessu djúri og ráðgerðum að lóga því, ef það skyldi þykjast hér að, og var orsökun til þess sú, að Kótturinn var svarður og að því er okkur virtist fremur ófíndur og því ekki eins "skemtilogur" og við vildum, ef við fórum að hafa Kótt á annað bord, en sérstaklega virtist okkur hann orðinu nokkud gætt.

En þegar við sáum, hve tryggur hann var við líbýlin og okkur virtist hann hvergi nema, nema hér, létum við það dragast úr höndu að lóga honum strax og frá annan Kótt, enda vildum við þess bróðlegu vor, að hér var nú þreifalagan veidiskótt að roða, en misat (e) rottegnum nokkur.

Þegar farid var að reikja "lífsferil" Kattarinn, kom það í ljós, að

hann hafði í marga hann rætt, meðal annars hafði hann drottin ogau 2-
af hris þaki og þó brotnað í hannum síð, eitt síð fleiri; í öðru sinni
hafði hann orðid undir vaxin og lóð brotnað, og lóðs þegar fólk það er
fór ís hrisinn nu lóð og víð fluttum í það, var kótturinn orðinn svo illa
haldinn af hris og hrisgi, að hann ríðist jafwel í það að taka það sem honum
var ekkert óttad og var hann þó að eðlisfari frómmur og ráðvæður.

Þóttu að hann varð heimilisfastur hjá öðrum, liandist hann brátt að
litta þessum öðrum, Þudnyji u Þorjafadóttur, sem gaf henni nafnið „Kisa mín“ og
göldi svo mikil við hana, að víð máttum opt Beita hordu, að hún elsti
Kysti hana eins og Krakka, jafwel þó „Kisa mín“, vóðri ný. Kominn inn með
hverja múnna í fótur annars, enda gæzudli „Kisa mín“ henni fremur en
öðrum ef hún kalladi til heumar eða haðadi í hana og þótti sýnilega
undur-voutinn að hún steypi á sér frýnd og kótturinn, sérstaklega ef
„Kisa mín“ var með þeim efnum að eignast afvöðni innan lítils tíma,
en þó máttu öðru elsti suerta við henni.

Þegar Kisa mín var lokud innu nu natu, kom hún opt nu midja nótt inn í
svefþherbergi öðrum og nýalmadi svo hátt sem henni lá rómur til, og
allir vóttu undu og hatti ekkert fyr en upp var lokid til að hleypa henni úp; var

110. 3.
Þá þá segja saga, að hún hafði orðið vör við einhverjar óþarfar flóttu-
hlundur úti fyrir sem hún þóttist þurfa að klöfesta áður en þótt yrðu of
nörgjómular og þá brást elki, að hún var feugsam í þeim fendum sínum þótt
þegar út var komið, lágu 2-3 og jafnvel fleiri rothustrotta arnir fyrir utan
dyruna og sat hún þar yfir, til þess er upps vori lokin, á þessum heila draslið
inu, eldhús. Síðan var hún þar úti fyrir að eyða tímanum í því að halda
lífinu í einum þeirra til þess að geta stöðist með henni inn yfirlit, sér við
hann á gölfium og þá er þá einn, sem kalla mátti, ljótt í þessum heimum, að
hún setti hverju föri þess gafs L, að hrella húsniður sína með þessum. En
svo mátti telja hvern þáð til máls bóta, að hún vissi elki, að þess elki verra
var hógt að gera húsniður hennar til ein þáð að sýna henni mynd af einhverja
þótt sem lífist rothustrotta eta mías, þvad þá að láta hana þessa hugmynd um
notkun af því lagi vori náloft henni, dautt á lífaudi.

Svo var „Kisa mín“ matvönd, að hún svelti heldur heilu þringum en
að draga notkernu mat, annað en glönnjan fiska eða - sardínur. Þá var
gaman að sjá til hennar, þegar hún fékk notkernu sardínur og svo notkernu
þótt dósina til að steyla hana: Kefi hún ^{þess} munn á dósinni!

Þessi þóttarord fór af henni minni, sem veidi þessi, að hún var feugsam
hvad yfir annað, hér í nærliggjandi hús til að veida; sópaði hún þá ávatk

Svartli kisti hlan sfoeri.
d. 28. ágúst 1937. 11 ára gamall.
2 blöð, skrifuð 15. og 19. júlí 1937.

soo robsteiga mun á einni nóttu, ad eygar óvæðar væð væð leugi gætur. 4.

Þegar Þóra mín var lokud úti á nóttunni, þu láttu niður. Kjallar (gylmur) minn
lit ad veða, kom þú ávalt inn ad rími okkar hjónanna, settist þú og
mjálmadi þangad til þú var viss um ad við veittum þeim ef þú lekt
og fótunum við þau ad struknum þeim. Þú var þú eðli ángd og fót
soo og lagdi sig til soðfns á sérstólu mínni, er þú átti á einu eld-
húshorunni.

Konni þú þú - og þú var þú þú - ad við vildum láta þau út
ad kveldi dags, en þú vildi eðli fara, faldi þú sig einhveru stadar í
húsinu, ~~þu~~ soo þú fannst eðli hverning þu leitað var, en soo þú þú þú
þú til, ad veðja okkur á niðri nóttu, eiss og ad ur er soþ. og þu leitað þú
stritvæðislaus ad þu ad fara út. Í þessum felum sínum, var þú stundum
soo kom, ad þu sá einu í skáp og leggja þu innan um og ofan á dista
og bollasót og felað eðli um þú illu fót um sig, í stad þess ad liggja á sdu
síni í eldhúshorunni. Stundum fót þú sá þu einu meðir mínun ad
þú lá á milli þu þu á þú þu þu og lét eðli á sér aðsa, nema
ef Gudný kalladi til þu þu, ad þú kom þú fram, en Gudný var gæðað
sofnum um þú leysi og þú eðli þu ad láta þau sdu þu fram í
þu þu.

Svarti kisi hinn síðari.
d. 28. ágúst 1937. 11 ára gamall.
2 blöð, skrifuð 15. og 19. júlí 1937.

50.

viðtal við bls. 109-110

„Svarti kisi“ hinn síðari

116

5.

Þegar Svarti kisi komur heim d morgun og „gudar í gleggana“: efri hald húsins
að þar sem við einum og lokid er uppförin honum þakkar hann fyrir (sérin „mí“?) og gengur
á aðleiddis inn, stællir sér niður í gólfid og hofur stelli ~~st~~ að velta sér og nýjalna, fyr er
sá er upps hofdi lokid hefir strokaid honum kvæðinu. Nomi hann d kjallar. Lyrnunum og
oendi þeir lögrefusij. (Óli Pálsson) d. Sjáðvarjinn (Willy Westrup) til að ljúka uppförin honum, lokur
hannu sem soo d hann vilji stala fara inn, heldur bændur þess, að þeir rífi honum inn og á-
valt lokur hann til sin hegra (nija) sam þakklatisvott. Aldri fleggir hann sér þar í gólfid
eða biddur þá að stöjulu sér; offeri móti jökin hann fljótt að þeir, hvort ofin sé kvæðinu d kvæðinu
sem við einum, sá hann lokid, staldrar hann við, litur til þeirra. d. kvæðinu og nýjalnaug
þeir hafa lokid upps. Önnurinn lof er, að við allar olíkar málaleifann, er hann lágroma, hóg-
látur (= kvæðin), en er upps er kvæðin, er hann kvæðinu hja sér og er þá ekkert þeiminn við d
kvæðin d kvæðin sínar í ljós, en ávalt an allrar fróðju.